

„Az én országom nem e világból való” Labossa Péter az új érdi evangélikus lelkipásztor

A XVI század óta mindig volt lelkész a Gömör megyéből származó Labossa családban, koronként több is. Sokszor szállt apáról fiúra a lelkészi hivatás, az istenszeretetben, vallásos környezetben felnőtt gyermekek számára teljesen természetessé váltak a papsággal járó feladatok, a templomban töltött mindennapok során megismerték a liturgiát.

— A papi szolgálat még sem tekinthető egyszerűen családi örökségnek, a lelkészség ajándék, Isten ajándéka. Kölcsén születtem, és ott jártam általánosba, Fehérgyarmaton érettségiztem, s milyen egyszerű lett volna, ha ekkor az evangélikus lelkészként szolgáló édesapám nyomdokaiba lépek. Én viszont sokkal inkább erdész, vagy állatorvos szerettem volna lenni.

Képesítés nélkül tanítottam Tiszabecsen hat tanévet, közben Nyíregyházán 1991-ben általános iskolai tanítói diplomát szereztem.

1993-ban, 24 évesen katonának hívták be Budapestre, ahol polgári szolgálatra került. Ekkor kezdte el levelezőn a teológiát, majd egy évvel később a nappali tagozaton folytatta tanulmányait.

— Bár evangélikus voltam, ekkor még nem tértem meg, de kerestem Istent. Olvastam és értettem a Biblia tanításait, de csak külső szemlélője voltam a dolgoknak. A teológián ismertem meg Anitát, aki ma a feleségem. Ő akkoriban már Isten igaz útját járta, s voltak is ebből vitáink, hiszen az én újjászületésem még váratott magára. Aztán megadatott nekem is az isteni kegyelem. Megtérésem dátumára ma is emlékezem: 1998. szeptember 25. Béren hallgattam apai nagynénémet, aki evangelizált, s akkor jött el számomra a katartikus élmény, onnantól kezdve Jézus az én életemnek is része.

1999. augusztus 8-án a kölcsei templomban történt felszentelése után Sámsonházára, illetve a Bátorterenyéhez tartozó Pásztóra került, mint segédlelkész. Szeptemberben Kondoroson fogadtak örök hűséget Kővágó Anitával. Pásztón a templom építésének felügyeletével bízták meg, s annak 2001. évi befejezését követően, 2002-ben Nyíregyházára hívták, ahol körzeti lelkészként kezdte a szolgálatot, majd egy év múltán igazgató lelkésszé választották.

— A lelkész Isten meghosszabbított keze. Én is azt kutattam, hogy mi az Isten szándéka az életemmel, milyen feladatot jelöl meg a számomra. Ebben a tradicionális gyülekezetben a legfontosabb dolgom az őrzés és a lelki építkezés lett. Bár sok adminisztratív feladat is hárult rám, de ebben a hivatásban nem lehetett világi módon gondolkodni. A papi munka eredményességét nem számokban kell mérni, nem az a jó, ha többen vagyunk, hanem, ha minél messzebb jutunk a hitben. Sokan vannak elhivatottak, de csak kevesen a kiválasztottak.

A statisztikailag mérhető látható egyháznak egyes felmérések szerint alig két százaléka az igaz hívők tábora, a láthatatlan egyház. Sok a hamis próféta, akik lelki vezetőként százakat visznek tévútra. Ők, akik megtévesztik még a kiválasztottakat is. Én sohasem az embereknek akartam tetszeni, hanem Istennek megfelelni, s azt hiszem néhány embernek ott ez volt a baja.

A kezdeti osztatlan támogatás fokozatosan csökkent, aztán lassan elfogyott körülötte a levegő. Nemtelen támadások érték, méltánytalan kicsinységekkel bombázták, emberek sértődtek meg, és a felszított érdeklentések miatt meghasonlottak a hívők is. A 2006-ban esedékes választáson, nem kis mértékben külső segédlettel, más került az igazgató lelkészi posztra. Labossa Péter körzet lelkészként dolgozott tovább a kistemplomi körzetben. Nagyszabású terveit, önállósodási elképzeléseit a homályból fel nem ébredt presbitérium nem támogatta. Feleségével Istent kérték, mutassa meg számukra ezek után a helyes utat. Nem késett a válasz.

— Ittzés Istvánval annak előtte nem ismertük közelebbről egymást, noha többször találkoztunk különböző egyházi rendezvényeken. Múlt év őszén egy egyházkerületi programra voltunk mindketten hivatalosak, s bár egyikünk sem nagyon akart elmen-ni, de Isten úgy akarta, hogy találkozzunk és beszélgessünk ezen a hajóúton. Mit mondjak, nagyon meglepett István bácsi kérdése, hogy lenne-e kedvünk Érden szol-gálni? Imádkoztunk, hogy Istennek tetsző döntésre jussunk, s bizton mondhatom, az itteni presbitériumi felkérés elfogadása kizárólag az Úrnak való engedelmességnek az eredménye. Semmi emberi sincs ebben, mert ha lett volna, akkor nem hagytuk volna ott, a nyugdíjba vonulását követően csak a mi kedvünkért a közelünkbe költö-zött édesapámat. Mi engedelmeskedtünk az Úrnak, s három gyermekünkkel Érdre költöztünk.

Az „ittzési örökség” alap gondolata: az Istennek való engedelmesség. Labossa Péter és beosztott lelkészként szolgáló felesége ezt szeretné tovább vinni. „A feltétel nélküli engedelmesség általában nem könnyű, de Istenre tekintve ez nekünk eddig sem volt nehéz feladat.” – mondta befejezésül a 38 éves lelki-pásztor.

Vizsy Ferenc

